

Rapport

Datum: 28 juli 2006

Rapportnummer: 2006/254

Klacht

Verzoeker klaagt over het optreden van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost naar aanleiding van een aanrijding op 6 oktober 2003, waarbij de tegenpartij - zonder zich bekend te maken - de plaats van het ongeval had verlaten.

Hij acht het met name onjuist dat de politie:

zijn persoonsgegevens eerder aan de tegenpartij heeft verstrekt dan dat zij de gegevens van de tegenpartij aan hem heeft verstrekt;

geen proces-verbaal heeft opgemaakt tegen de bestuurder van de andere auto wegens overtreding van artikel 7 Wegenverkeerswet 1994 (WVW) ("doorrijden na aanrijding");

geen aangifte van vernieling heeft opgenomen.

BEVINDINGEN EN BEOORDELING

Algemeen

1. Op 6 oktober 2003 vond een aanrijding plaats in de gemeente Asten. Een bestuurder raakte met zijn auto de geparkeerde auto van verzoekers echtgenote, en veroorzaakte daarbij schade aan het portier van deze auto. Deze bestuurder reed door. Verzoekers echtgenote was niet aanwezig bij het voorval. Een voorbijganger was wel getuige van het incident en gaf de gegevens (waaronder het kenteken) van degene die tegen de auto was aangereden door aan verzoekers echtgenote.

Ambtenaren van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost ontmoetten ter plaatse de echtgenote van verzoeker en zagen dat haar auto "verse" parkeerschade had. De politie kreeg van haar de informatie over de getuige. De politie nam ter plaatse de benodigde gegevens op en ging naar het politiebureau om de aanrijding af te handelen. De politie nam contact op met de getuige en reed vervolgens naar het woonadres van de kentekenhouder van het kenteken dat deze had opgegeven.

De politie stelde vast dat deze persoon met zijn voertuig de parkeerschade had veroorzaakt.

De politieambtenaren maakten de gegevens van verzoeker aan deze bestuurder bekend.

Deze bestuurder nam vervolgens contact op met verzoeker. Enkele dagen daarna ontving verzoeker de gegevens van deze bestuurder van de politie.

2. Verzoeker diende over de gang van zaken op 10 oktober 2003 een schriftelijke klacht in bij de regionale politie Brabant Zuid-Oost. Hij achtte het niet juist dat degene die de schade

had veroorzaakt eerder de beschikking had over zijn gegevens, dan dat hij de beschikking had over de gegevens van die persoon. Ook achtte hij het niet juist dat tegen deze bestuurder geen proces-verbaal (wegens doorrijden na aanrijding) was opgemaakt, en dat hij geen aangifte tegen deze persoon had kunnen doen wegens vernieling.

3. In een brief van 19 november 2003 ontving verzoeker het antwoord op zijn klacht.

Hem werd meegedeeld dat, gelet op de verklaringen van de getuige en van degene die de schade had veroorzaakt, de politie het niet aannemelijk achtte dat er sprake was van enige vorm van opzet bij de bestuurder om de plaats van het ongeval te verlaten zonder zijn identiteit bekend te maken. Om die reden was volstaan met het opmaken van een registratieformulier. In deze brief werd aangetekend dat verzekerden, ingevolge artikel 8 van de Wet Aansprakelijkheidsverzekering Motorrijtuigen, verplicht zijn om mededeling te doen aan de verzekeraar van schade op of aan hun motorrijtuig, waartoe partijen veelal een Europees schadeformulier invullen. De politie heeft daarbij een bemiddelende rol en zorgt ervoor dat betrokken partijen elkaars gegevens kennen. Bij de behandeling van deze parkeerschade zijn de persoonsgegevens van verzoeker aan de tegenpartij bekend gemaakt. Omdat de politie verzoeker die dag telefonisch niet meer kon bereiken, zijn de gegevens van de tegenpartij hem per post gezonden. Voor de politie is het niet van belang wie als eerste over de gegevens kan beschikken. Gelet op de aard en het karakter van deze parkeerschade kon de politie zich voorstellen dat het bij verzoeker een vervelend gevoel had opgeroepen dat de tegenpartij contact met verzoeker had opgenomen, terwijl verzoeker diens identiteit nog niet kende. De politie kan en wil niet voorkomen dat de ene partij contact opneemt met de andere partij.

Verder was deze parkeerschade afgewerkt binnen de beleidsregels van de aanwijzing verkeersongevallen (zie Achtergrond, onder 2.), reden waarom was volstaan met het opmaken van een registratieset.

Door melding te maken van een verkeersongeval was er aangifte gedaan van beschadiging van de auto. Omdat dit als verkeersongeval in behandeling werd genomen, was er verder geen afzonderlijke aangifte opgenomen.

4. Op 27 november 2003 reageerde verzoeker schriftelijk in een brief aan de politie. Hij liet weten dat hij (of zijn vrouw) de dag van de aanrijding wel degelijk telefonisch bereikbaar was en dat zijn echtgenote die dag ook nog telefonisch contact had gehad met een politieambtenaar, die haar meedeelde dat de gegevens van de tegenpartij aan haar zouden worden toegezonden. Voorts tekende hij aan dat zijns inziens wel sprake was van opzettelijk doorrijden na de aanrijding.

5. Op 22 april 2004 zond de burgemeester van Asten (de woonplaats van verzoeker) verzoeker een brief, waarin hij liet weten dat de politie de afhandeling van de aanrijding die ten grondslag lag aan verzoekers klacht, binnen de wettelijke kaders had opgepakt en

afgehandeld. Daarbij ontstaan twee partijen die de schade aan hun voertuigen via de verzekeringsmaatschappijen kunnen afhandelen. Het werk van de politie stopt daarmee. Het staat de betrokken partijen vrij om daarna met elkaar contact op te nemen. De politie heeft daarin geen enkele rol, aldus de burgemeester.

I. Ten aanzien van het verstrekken van de persoonsgegevens aan de tegenpartij

Bevindingen

1. Verzoeker achtte het niet juist dat degene die de schade had veroorzaakt eerder de beschikking had over zijn gegevens, dan dat hij de beschikking had over de gegevens van die persoon.
2. De beheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost liet in reactie op dit punt weten dat hij de klacht niet gegrond acht. Immers, ter bespoediging van de schadeafwerking door de respectievelijke verzekeringsmaatschappijen hebben de betrokken politieambtenaren zorg gedragen voor een snelle gegevensuitwisseling tussen de beide partijen. Dat verzoeker later schriftelijk is ingelicht, had te maken met het feit dat hij op de dag van de aanrijding niet meer kon worden bereikt.

Beoordeling

3. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden.
4. In de situatie waarop de klacht betrekking heeft, staat vast dat de politie de persoonsgegevens van verzoeker aan de tegenpartij heeft bekend gemaakt, voordat verzoeker de gegevens had van die persoon.

De politie gaf hiervoor als verklaring, dat zij verzoeker die dag telefonisch niet meer kon bereiken. Verzoeker liet weten dat hij (of zijn vrouw) die bewuste dag wel degelijk telefonisch bereikbaar was.

5. De Nationale ombudsman is van mening dat in dit geval een snelle uitwisseling van gegevens de eerste prioriteit had en dat het in dit opzicht van groter belang was dat betrokkenen de beschikking kregen over elkaars gegevens, dan dat verzoeker eerder de beschikking had over deze gegevens dan de tegenpartij. De handelwijze van de politie geeft geen blijk van partijdigheid, terwijl ook redelijkerwijs geen sprake kan zijn van opgewekte schijn van partijdigheid.

In zoverre is de onderzochte gedraging behoorlijk.

Wel kan de Nationale ombudsman zich voorstellen dat het voor verzoeker vervelend was om te worden geconfronteerd met de tegenpartij, terwijl hij diens identiteit nog niet kende.

II. Ten aanzien van het niet opmaken van een proces-verbaal van doorrijden na aanrijding

Bevindingen

1. Verzoeker achtte het niet juist dat de politie geen proces-verbaal heeft opgemaakt tegen de bestuurder van de andere auto wegens overtreding van artikel 7 WVV ("doorrijden na aanrijding"). Volgens hem had de man die tegen de wagen was aangereden de aanrijding niet gemeld en was doorgereden. Hij had wel de spiegel van de aangereden auto recht gezet en daarna zijn auto op een andere plek geparkeerd.

2. De beheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost liet ook in reactie op dit punt weten dat hij de klacht niet gegrond acht. Bij het direct ingestelde politieonderzoek bleek dat niet kon worden aangetoond dat er sprake was van enige vorm van opzet van de zijde van de veroorzaker van de schade. Op de auto waarmee de schade was veroorzaakt, was lichte krasschade zichtbaar. Aan de hand van de omvang van de schade en de verklaring van de bestuurder stelden de politieambtenaren vast dat het mogelijk was dat deze de aanrijding niet had opgemerkt.

Ook bij contact met de beschikbare getuige waren daaromtrent geen nadere bijzonderheden bekend geworden. De getuige had weliswaar verklaard dat de betrokken bestuurder ter plaatse uit zijn voertuig was gestapt, en de spiegel van de beschadigde auto had rechtgezet, maar desondanks was het volgens de betrokken politieambtenaren mogelijk dat de ontstane krasschade niet was opgemerkt, waarmee de opzet ontbrak die noodzakelijk is om met succes een strafvervolging te kunnen instellen voor het verkeersmisdrijf "verlaten plaats ongeval" (zie Achtergrond, onder 1.). Ook was uit niets gebleken dat die bestuurder op een andere plek had geparkeerd. Volgens de getuige was de bestuurder verder gereden.

De betrokken politieambtenaren hadden er vervolgens voor gezorgd dat de betrokken partijen de gegevens kregen om een schadeformulier in te vullen en dienden hen verder van advies.

Beoordeling

3. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Dit impliceert dat een politieambtenaar deskundig en objectief dient te handelen, hetgeen onder meer betekent dat hij zijn beslissingen doet steunen op voldoende en afgewogen informatie. Hierbij dient een politieambtenaar in beginsel uit te gaan van de

onschuld van een persoon.

4. In dit geval staat de vraag ter discussie of de betrokken bestuurder in redelijkheid kon worden verdacht van het misdrijf "doorrijden na aanrijding zonder identiteit bekend te maken" (zie Achtergrond, onder 1.).

De politie gaf als verklaring voor het niet opmaken van een proces-verbaal ter zake dit feit, dat uit het direct ingestelde politieonderzoek niet kon worden afgeleid dat er sprake was van enige vorm van opzet van de zijde van de veroorzaker van de schade. De politie baseerde zich hierbij op de verklaring van de getuige, en de verklaring van de bestuurder, alsmede op de aard van de schade.

5. Op grond van de informatie die uit het direct ingestelde politieonderzoek naar voren was gekomen, had de politie onvoldoende grond om aan te nemen dat in deze situatie opzet (op het doorrijden) is geweest. De Nationale ombudsman is van mening dat de politie dan ook in redelijkheid kon afzien van het opmaken van een proces-verbaal tegen de bestuurder.

De politie heeft niet in strijd met het vereiste van professionaliteit gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

III. Ten aanzien van het niet opmaken van een aangifte van vernieling

Bevindingen

1. Verzoeker achtte het niet juist dat de politie geen aangifte van beschadiging/vernieling had willen opnemen.

2. Met betrekking tot dit deel van de klacht liet de korpsbeheerder weten dat hij ook deze klacht niet gegrond acht. Ook voor het delict vernieling geldt dat er sprake moet zijn van aantoonbare opzet.

Beoordeling

3. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

4. Artikel 161 van het Wetboek van Strafvordering (Sv) geeft een ieder die kennis draagt van een strafbaar feit de bevoegdheid daarvan aangifte te doen. Die bevoegdheid houdt een dienovereenkomstige aanspraak in, namelijk dat de aangifte wordt opgenomen. Zo bevat artikel 163 Sv de verplichting voor opsporingsambtenaren om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen. Deze plicht tot het opnemen van de aangifte staat los van de

vraag of aan die aangifte verder vervolg zal worden gegeven.

Twijfel bij de betrokken politieambtenaar over de vraag of al dan niet sprake is van een strafbaar feit mag er niet aan in de weg staan dat hij gevolg geeft aan zijn wettelijke plicht tot het opnemen van een aangifte. In het geval van dergelijke twijfel dient hij het over te laten aan de officier van justitie om ter zake een standpunt te bepalen en dat kenbaar te maken aan de persoon die aangifte deed. Voor betrokkene staat dan, in het geval van een besluit tot niet-vervolgning, de mogelijkheid open van beklag bij het gerechtshof, ingevolge artikel 12 Sv. Een uitzondering op het voorgaande kan alleen worden aangenomen in het geval dat al op voorhand, zonder enig verder onderzoek, en zonder de minste twijfel, kan worden vastgesteld dat de gedraging of gebeurtenis die ter kennis van de politie wordt gebracht niet is te kwalificeren als een strafbaar feit (zie ook Achtergrond, onder 4.).

5. In deze zaak is de aangifte van beschadiging/vernieling van de auto niet opgenomen omdat, aldus de korpsbeheerder, geen sprake was van aantoonbare opzet bij de veroorzaker van de schade.

Nu deze opzet ontbrak volgens de politie, was er geen sprake van een strafbaar feit.

6. Hiervoor heeft de Nationale ombudsman onder II.5. vastgesteld dat de politie op grond van de informatie die uit het direct ingestelde politieonderzoek naar voren was gekomen, onvoldoende grond had om aan te nemen dat in deze situatie opzet (op het doorrijden) is geweest. Hier gaat het echter om de vraag of er sprake is van opzet met betrekking tot beschadiging. Verzoeker heeft op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat daarvan sprake was. De Nationale ombudsman is dan ook van mening dat de politie, nu deze opzet ontbrak, in redelijkheid kon afzien van het opnemen van een aangifte van beschadiging/vernieling.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost, is niet gegrond.

Onderzoek

Op 31 december 2004 ontving de Nationale ombudsman een e-mailbericht van verzoeker met betrekking tot het in de klachtformulering omschreven incident. Op 14 februari 2005 zond verzoeker desgevraagd een kopie van de stukken die naar zijn mening relevant waren voor zijn klacht, waaronder bijlagen met betrekking tot de klachtprocedure bij het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost (de

burgemeester van Eindhoven), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. Verzoeker maakte van die gelegenheid geen gebruik.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

INFORMATIEOVERZICHT

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

E-mailbericht van verzoeker van 31 december 2004.

Aanvullend verzoekschrift van 14 februari 2005 met bijlagen met betrekking tot de klachtprocedure bij het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost.

Het klachtdossier van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost opgemaakt naar aanleiding van de klacht die verzoeker had ingediend bij de politie.

Standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost van 22 juni 2005.

Standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost van 28 april 2006.

Achtergrond

1. Wegenverkeerswet

Artikel 7

"1. Het is degene die bij een verkeersongeval is betrokken of door wiens gedraging een verkeersongeval is veroorzaakt, verboden de plaats van het ongeval te verlaten indien:

a. bij dat ongeval, naar hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden, een ander is gedood dan wel letsel of schade aan een ander is toegebracht;

b. daardoor, naar hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden, een ander aan wie bij dat ongeval letsel is toegebracht, in hulpeloze toestand wordt achtergelaten.

2. Het eerste lid, aanhef en onderdeel a, is niet van toepassing op degene die op de plaats van het ongeval behoorlijk de gelegenheid heeft geboden tot vaststelling van zijn identiteit en, voor zover hij een motorrijtuig bestuurde, tevens van de identiteit van dat motorrijtuig."

Artikel 176, derde lid

"Overtreding van de artikelen 7, eerste lid, (...) wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste drie maanden of geldboete van de derde categorie."

2. Aanwijzing verkeersongevallen

In de Aanwijzing verkeersongevallen van 31 oktober 2001, in werking getreden op 1 januari 2002 (Stcrt. 2001, 243) is bepaald dat in beginsel geen registratieset of proces-verbaal wordt opgemaakt in geval van licht letsel en/of lichte schade. In deze gevallen wordt een kenmerkenmelding gedaan aan de Adviesdienst voor Verkeer en Vervoer (AVV).

Bij verkeersongevallen waarbij meer dan licht letsel of meer dan lichte schade is veroorzaakt, dient een registratieformulier te worden opgemaakt. In een aantal in de Aanwijzing verkeersongevallen omschreven gevallen dient tevens proces-verbaal te worden opgemaakt. Hierbij valt te denken aan gevallen waarin bij een verkeersongeval uit het oogpunt van verkeersveiligheid sprake is van een (ernstige) overtreding van de verkeerswetgeving, waarbij de verdachte in de gegeven situatie een ontoelaatbare mate van voorzienbaar gevaar heeft doen ontstaan, of waarin sprake is van alcohol en/of drugsgebruik.

Lichte schade is in de aanwijzing omschreven als blik- en krasschade; uitsluitend materiële schade waarbij het voertuig zijn weg zonder gevaar voor het overige verkeer kan vervolgen.

3. Wetboek van Strafrecht

Artikel 350

"1. Hij die opzettelijk en wederrechtelijk enig goed dat geheel of ten dele aan een ander toebehoort, vernielt, beschadigt, onbruikbaar maakt of wegmaakt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie.

2. Gelijke straf wordt toegepast op hem die opzettelijk en wederrechtelijk een dier dat geheel of ten dele aan een ander toebehoort, doodt, beschadigt, onbruikbaar maakt of wegmaakt."

4. Artikel 161 van het Wetboek van Strafvordering (Sv) geeft een ieder die kennis draagt van een strafbaar feit de bevoegdheid daarvan aangifte te doen. Die bevoegdheid houdt een dienovereenkomstige aanspraak in, namelijk dat de aangifte wordt opgenomen. Zo bevat artikel 163 Sv de verplichting voor opsporingsambtenaren om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen.

Deze plicht tot het opnemen van de aangifte staat los van de vraag of aan die aangifte verder vervolgd zal worden gegeven. Wanneer bij de politie aangifte wordt gedaan, mag van haar worden verwacht dat zij deze aangifte opneemt op het moment dat deze wordt gedaan. Voor zover de feitelijke mogelijkheid daartoe op dat moment, objectief bezien, ontbreekt, dient degene die aangifte wenst te doen daartoe zo spoedig mogelijk alsnog de gelegenheid te krijgen.

Twijfel bij de betrokken politieambtenaar over de vraag of al dan niet sprake is van een strafbaar feit mag er niet aan in de weg staan dat hij gevolg geeft aan zijn wettelijke plicht tot het opnemen van een aangifte. In het geval van dergelijke twijfel dient hij het over te laten aan de officier van justitie om ter zake een standpunt te bepalen en dat kenbaar te maken aan de persoon die aangifte deed. Voor betrokkene staat dan, in het geval van een besluit tot niet-vervolgung, de mogelijkheid open van beklag bij het gerechtshof, ingevolge artikel 12 Sv.

Een uitzondering op het voorgaande kan alleen worden aangenomen in het geval dat al op voorhand, zonder enig verder onderzoek, en zonder de minste twijfel, kan worden vastgesteld dat de gedraging of gebeurtenis die ter kennis van de politie wordt gebracht niet is te kwalificeren als een strafbaar feit. Wanneer de politie die opvatting heeft, behoort zij in beginsel de ruimte te hebben om daarvan blijk te geven. Te allen tijde moet zij echter voorkomen dat in zo'n geval haar opvatting de inzet wordt van een discussie met de persoon die aangifte wenst te doen. Dat is ook in het belang van de geloofwaardigheid van de politie.